

הקרב על צור

● **יום השני, ראשי-הניקרה, 09:30.** שני צנחנים דוחפים את השכפצים והחגורים לתוך החיפושית שלנו. הם רור צים להגיע אל הגדוד שלהם. שניהם היו בחופשת שיחרור. הם אינם יודעים היכן הגדוד נמצא בדיוק. אפשר להסתמך רק על דיווחי רדיו הפלאנגות, המוסר שצנחנים ישראלים הונחתו באיזור צידון. אחרי כמה קילומטרים אנחנו פוגשים בגדוד תותחי שני אינץ'. התותחנים מתים להצטלם. הכביש זרוע במהמורות ובורות של פגזים שנחתו עליו. מלבד רעש הוחי לים של הזלדות — שקט מוחלט. הכביש מתפתל לאורך החוף, המדהים ביופיו. צוקיגיר לבנים, ושוניות צרות הגדחקות

לתוך הים השקט. מפקד הגדוד, ג'ינג'י הנוהג בג'יפ שבראש, מבקש שלא נחלוף על פניו. "הדרך לצור עדיין לא מטוהרת". הוא אומר.

הקרב על צור

● **יום השני, ראס-אלי-ביארה, 10:00.** התותחנים מתעכבים, ואנחנו איי חם. מן הגבעות שבמזרח גולש כוח שהגיע ולא לאורך כביש החוף. בזה אחר זה גולשים הטנקים, והנגמ"שים, שמאוחר יותר יסתערו על צור. היחידים המגלים התלהבות הם אנשי מייג'ור חדאד, המציפים את הצומת.

זהו ערב-רב מוזר. הם לובשים מדים של צה"ל מכל התקופות: מדים בצבע זית, מדים מנומרים, ומדי חאקי. יש להם קלצ'ניקובים, רובי אס-16 וגם רובי אף-אן בלגיים. הם מצויידים בג'יפים אפורים, אך גם במכונות פרטיות רבות.

אנשי חדאד חונים כולם ליד הצומת. איש אינו מעלה בדעתו להניח להם להתקרב למקום שבו מתנהל הקרב, ונראה שגם הם אינם משתוקקים להתקרב לשם. במרחק כמה מטרים מן הצומת יש יחידת הולנדים מצוחצחים, הנראים כחיילי שור קולדה. אנשי חדאד אינם אוהבים אותם, ומנסים להתגרות בהם. מפקדם של ה" הולנדים, קפטן באוארד, מנסה להבין מדוע תומכים אנשי חדאד בישראלים.

מ'ים! חייל צה"ל שותה לרוויה מים, שמגיש לו צעיר לבנוני, הגר באחד הכפרים שנכבשו.

(המשך ממעור 9)

הקרב על צידון

● **יום השני, שפך הזהרני, 08:30.** מטוסי חילהאוור מפציצים את בתי הזיקוק שבשפך נהר אל-זהרני, בין צור לצידון. במכלי-הדלק במקום פורצת שריי פה גדולה, שממנה מתמר עשן שחור ור סמיך. עד מהרה הוא הופך לענן כהה, ההולך וגדל. שמי האזור מתכסים אט-אט בשחור והשמש נעלמת מן העין. מופצצת גם העיר צידון עצמה, שבה נמצא ריכוז של אנשי אש"ף.

הכובש

חייל ממחלקת-הסיור של הכוח שפרץ לתוך צור נח ומצית סיגריה. מאחוריו, ליד הקיר שספג פגיעות מכדורים, יושבים הפליטים שברחו מצור. החיילים

התייחסו אליהם בצורות שונות. היו שאמרו שהם אינם סובלים יותר מאנשי קריית-שמונה. אחרים טענו שאינם אשמים בדבר, ואינם צריכים לסבול. לפליטים לא יהיה לאן לחזור בתום הקרבות.

הקרב על צור

● **יום השני, ראס-אלי-ביארה,** על הצומת מפקד סגן-אלוף מזוקן, חסרי מנוחה ורתחן. הוא מתיר לתותחנים לעי בור. לעיתונאים אסור. יריית תותח פית-אומית ובודדת מקפיצה את עשרות אנשי חדאד, הרובצים בצומת. הם מתגודדים סביב אחד מהם, שברשותו מישקפת. הוא מנסה לבדוק אם מבחינים בפגיעה בצור.

בין צה"ל והצלב האדום, פונו האזרחים מבתיהם לפני שהתחילו בהפצצת צור מן האוויר וברי ארטילריה מן הקרקע. משמאל: פלסטינית זקנה, שנאלצה לעזוב את ביתה בגלל הקרבות.

סגן המרכבה עומד לפנות אל תוך צור, כאשר הילדים הלבנוניים היושבים לצד הדרך מתבוננים בו ביראה. על-יפי ההסדר

בעיני הכבושים